

πώς άγίασε κι έχει φύγει για πάντα.
Άραγε εγώ, ό δέσιμος τών φθαρτών,
υπάρχω για κανένα;

Άν ποτέ φτάσει ή φωνή μου,
θάναι πολύ μακρινή
και δέν θά πιστέψει
και θ' απομείνω παντοτεινά αποζητώντας.

Τιμόθεε, σου γράφω:
Με καταδιώκει ή θύελλα
και τό φαριμάκι από κείνο τό φίδι
δέν έδωκε τέλειο μόλεια ακόμη
κι ό πελαργός πάντα άγωνιζά πεινασμένος.

Γράμμα Τρίτο

Άν μου γράψεις
θά είμαι στίς Θήδες.
Στή διδαχή του Τειρεσία.
(Τά έπικειμενα δεινά μακραίνουν τούς δρόμους)
Μετά θά ταξιδέψω κατά τό νοτιά.

Όταν τής νοσταλγίες ό ρυγχος είναι άπύλωτο,
πώς μπορείς ν' αγαπήσεις τή μοίρα,
πώς νά σε ήσυχάσει κλεισμένο λιμάνι;

Κι ύστερα τί θά πεις για τήν άγκυρα
πού σφηνώνει στά σπλάχνα σου
και σύ δέν στεριώνεις.

Νά γράψεις μου γρήγορα
Άν πέσουν τά λέπια απ' τά μάτια μου
κι έχω ως τότε τό άνέσπερο φως,
σκίσε τίς γραφές μου κι έλα ταχύ.

Τί, τότε πολύ
τά πάντα θά έχουμε αγαπήσει.

ΑΓΓΕΛΟΣ ΦΩΤΙΟΣ ΠΑΣΧΑΛΑΣ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΘΕΟΣ

Με δυναστεύει ένας μικρός Θεός
πού μαζί μου είδε τό φώς.
Όσάν λευκή σκιά με άκολουθει
στήν άτελεύτητον πορεία μου
στό σκότος ή κάτω από τόν ήλιο.
Άγρυπνο τό δλέμμα του διατρέχει
τήν κηλιδωμένην μου ψυχήν
όπως άνέφελος άνατολή
έπειωμένην πολιτείαν.
Δέν άφίνει νά σδύσω τήν μνήμη μου
στήν χώρα τών λωτοφάγων
και κλαίοντας πορεύομαι
άμαρτωλός και νοσταλγός.
Με καίει με λάμψεις από άστρα
μέσα είς άλγη και δάκρυα
πλάθει τό καινούριο μου πρόσωπο
όπως με πάθος καλλιτεχνεί
ό κεραμέας τόν άμφορέα του
έπάνω στήν δψιν του χαράσσοντας
σχήματα δυσερμήνευτα

και κάπου - κάπου στίγματα
από χρώματα γεμάτα με φώς.

Αυτός, αυτός ό μικρός θεός
ή δυστυχία και ή σωτηρία μου.

Τό καινούριο μου πρόσωπο, σύντροφοι,
δέν είναι άνέμελο και ώραϊον.
Φέρει τών κεραυνών τά σημάδια
έχει τήν κρυφήν συλλογήν
και τήν λύπην τών έρημων βράχων
καθώς έπάνω των έναλλάσσονται
οι καταιγίδες και τό φώς.

Μοναχικέ όδοιπόρε τών όρέων,
όταν με δέος άτενίξης
ρωγμές και χαράδρες σκοτεινές,
πού άφίνουν ψιθύρους μελλωδικούς
ή άπροσδιόριστες κραυγές,
στοχάσου πώς είναι βαθειές πληγές,
πού άνοιξαν στο πρόσωπο τής γής
άτίθασσι ποταμοί
και άνελέητοι σεισμοί
στά θάραθρα κρημνίζοντας
παρθένους και άθώους τόπους.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΒΑΣΙΛΙΔΗΣ

ΔΥΟ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

1

Χωρίς νά ξέρουμε τί θάρθη
ήλιος ή βροχή
πάντοτε περιμέναμε
με τίς καρέκλες μας κατάφατσα στον τοίχο
τ' άπόγιομα τής Κυριακής,
στή γειτονιά μου,
όταν άργούσε ό Θεός
νά μās άνοίξη τήν καρδιά του.

2

Μαζί σου
ξεχειλίζανε οι μέρες μου χαρά
και λαχταρούσα
τόν ίδιο τόπο πάντα και τή θάλασσα
πού αγαπηθήκαμε.
Έτσι οι φροντίδες μου μεγάλωναν τό καλοκαίρι
κι όμως ποτέ δέν έμαθα
γιατί φοδόμευα
τούς καλογέρους στά έρημόκλησσα
και τά ψηλά τά πεύκα στή Ραφήνα,
κι όλο κατέβαινα
τίς σκάλες για τά κόκκινα λιμάνια.
Τά μεσημέρια κουρασμένοι άγκαλιαζόμασταν
χωρίς τούς φόβους απ' τά δέντρα
όμως τά βράδυα
ή σκιά άδάσταχτη.

ΚΩΣΤΑΣ ΛΟΓΑΡΑΣ

